Diumenge 4 (B) de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 10,11-18): En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les ovelles. El mercenari, el qui no és pastor, del qual no són pròpies les ovelles, veu el llop que ve, abandona les ovelles i fuig; i el llop les arrabassa i les dispersa, perquè és mercenari i no li importen les ovelles. Jo soc el bon pastor i conec les meves, i les meves em coneixen. Així com el Pare em coneix, també jo conec el Pare; i dono la meva vida per les ovelles. I tinc altres ovelles que no són d'aquesta pleta. També aquestes convé que jo les meni, i escoltaran la meva veu, i es farà un sol ramat, un sol pastor. Per això el Pare m'estima, perquè dono la meva vida per recobrar-la altre cop. Ningú no me la pren, sinó que jo la dono per mi mateix. Tinc el poder de donar-la i el poder de recobrar-la novament. Aquest manament he rebut del meu Pare».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jo soc el bon pastor»

Mons. José Ángel SAIZ Meneses, Arquebisbe de Sevilla
(Sevilla, Espanya)

Avui celebrem el diumenge del Bon Pastor. En primer lloc, l'actitud de les ovelles ha de ser la d'escoltar la veu del pastor i seguir-lo. Escoltar amb atenció, ser dòcils a la seva paraula, seguir-lo amb una decisió que compromet tota l'existència: l'enteniment, el cor, totes les forces i tota l'acció, seguint els seus passos.

Per la seva banda, Jesús, el Bon Pastor, coneix les seves ovelles i els dóna la vida eterna, de tal manera que no es perdran mai i a més ningú les prendrà de la seva mà. Crist és el veritable Bon Pastor que va donar la seva vida per les ovelles (cf. Jn 10,11), per nosaltres, immolant-se en la creu. Ell coneix a les seves ovelles i les seves ovelles el coneixen a ell, com el Pare el coneix i ell coneix al Pare. No es tracta d'un coneixement superficial i extern, ni tan sols un coneixement intel·lectual; es tracta d'una relació personal profunda, un coneixement integral, del cor, que acaba transformant-se en amistat, perquè aquesta és la conseqüència lògica de la relació de qui estima i de qui és estimat; de qui sap que pot confiar plenament.

És Déu Pare qui li ha encomanat la cura de les seves ovelles. Tot és fruit de l'amor de Déu Pare lliurat al seu Fill Jesucrist. Jesús compleix la missió que li ha encomanat el seu Pare, que és la cura de les seves

ovelles, amb una fidelitat que no permetrà que ningú les arrabassi de la seva mà, amb un amor que li porta a donar la vida per elles, en comunió amb el Pare perquè «Jo i el Pare som una sola cosa» (Jn 10,30).

És aquí precisament on radica la font de la nostra esperança: en Crist Bon Pastor a qui volem seguir i la veu del qual volem escoltar perquè sabem que només en ell es troba la vida eterna. Aquí trobem la força davant les dificultats de la vida, nosaltres, que som un ramat feble i que estem sotmesos a diferents tribulacions.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Crist Jesús és el nostre gran sacerdot, i el seu preciós cos, que s'immolà en l'ara de la creu per la salvació de tots els homes, és el nostre sacrifici: Crist Jesús, el nostre salvador» (Sant Joan Fisher)

- «'Jo sóc el bon pastor —diu Jesús— i conec a les meves i les meves em coneixen a mi'. Què n'és de meravellós aquest coneixement!: "Jo conec... i elles coneixen"» (Sant Joan Pau II)

- «Aquest sacrifici del Crist és únic, acaba i supera tots els sacrificis. És, primerament, un do de Déu Pare: el Pare lliura el seu Fill per reconciliar-nos amb Ell. Al mateix temps és una ofrena del Fill de Déu fet home que, lliurement (...) s'ofereix per reparar la nostra desobediència» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 614)

Altres comentaris

«Jo soc el bon pastor»

Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui, ens diu Jesús: «Jo soc el Bon Pastor» (Jn 10,11). Tot comentant sant Tomàs d'Aquino aquesta afirmació, escriu que «és evident que el títol de "pastor" convé al Crist, ja que de la mateixa manera que un pastor mena el ramat a la pastura, així també el Crist restaura els fidels amb un nodriment espiritual: el seu propi cos i la seva pròpia sang». Tot començà amb l'Encarnació, i Jesús ho acomplí al llarg de la seva vida, portant-ho a terme amb la seva mort redemptora i la seva resurrecció. Després de ressuscitat, va confiar aquest pasturatge a Pere, als Apòstols i a l'Església fins a la fi dels temps.

A través dels pastors, Crist dóna la seva Paraula, reparteix la seva gràcia en els sagraments i condueix el ramat cap al Regne: Ell mateix s'entrega com aliment en el sagrament de l'Eucaristia, imparteix la Paraula de Déu i el seu Magisteri, i guia amb sol·licitud el seu Poble. Jesús ha procurat per a la seva Església

pastors segons el seu cor, és a dir, homes que, impersonant-lo pel sagrament de l'Orde, lliurin la vida per les seves ovelles, amb caritat pastoral, amb humil esperit de servei, amb clemència, paciència i fortalesa. Sant Agustí parlava sovint d'aquesta feixuga responsabilitat del pastor: «Aquest honor de pastor em té preocupat (...), però allà on m'aterra el fet que sóc per a vosaltres, em consola el fet que estic entre vosaltres (...). Sóc bisbe per a vosaltres, sóc cristià amb vosaltres».

I cadascun de nosaltres, cristians, treballem fent costat als pastors, resem per ells, els estimem i els obeïm. També som pastors per als germans, enriquint-los amb la gràcia i la doctrina que hem rebut, compartint preocupacions i alegries, ajudant tothom de tot cor. Ens desvivim per tots aquells que ens envolten en el món familiar, social i professional fins a donar la vida per tots amb el mateix esperit de Crist, que va venir «no a ser servit sinó a servir» (Mt 20,28).